

skelighed, det er den, at vi faa en ny Lov vedtagen i Rigsdagen. Men hvorfor kunne vi saa ikke lige saa godt gøre det straks, naar vi dog en Gang skulle til at forandre en Lov, hvorfor skal man tage en Bestemmelse her i Loven, hvorved man gør den hidtilværende Grænse af 3 pCt. til 2 pCt., naar man ikke har Garanti for, at Forskellen bliver udfyldt paa anden Maade? Hvorfor man ikke lige saa godt kan gøre det nu, indser jeg ikke. Den ærede Minister skyder det hen til en fremtidig Lovgivning, og den ærede Minister gjorde opmærksom paa, at der saa ogsaa kunde blive Tale om en stigende Skala for Indkomstskatten. Det glæder mig, at den ærede Minister har den Opfattelse, som jo deles og er udtalt af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, baade Magistraten og Borgerrepræsentationen, og som jeg for mit Vedkommende ogsaa deler og meget skulde ønske. Jeg indser nok, at hvis man her ved disse Loves Behandling vilde bringe dette Spørgsmaal frem, den stigende Skala for den kommunale Indkomstskat, vilde man lægge disse Love Hindringer i Vejen, hvilket man ikke ønsker; men hvorledes man skulde kunne lægge disse Love Hindringer i Vejen ved blot at anmode om eller vedtage, at det, der nu staar i Loven af 1861, nemlig, at Tallet 3 faar Lov til at blive staaende, saa at man lader være at makke om paa det. — det forstaar jeg ikke. Jeg føler mig overbevist om, og jeg har Grund til at tro, at der i det andet Ting ikke vil være noget som helst i Vejen for at sætte Grænsen til 3, og der er, forekommer det mig, ikke nogen Grund til at tro, at der her i dette Ting skulde være nogen Modstand derimod. Det forekommer mig, at, efter hvad vi hidtil have set, er Modstanden alene hos det høje Ministerium. Og hvorfor dette saaledes er lidt, om jeg saa maa sige, hensynsløst mod Kjøbenhavn, det forstaar jeg ikke, thi vi her i Kjøbenhavn have slidt og slæbt ærligt for dette Ministerium og ogsaa for Systemskiftet. Den ærede Minister henviste til, at saa var der jo noget andet, som skulde bringes i Orden, det var denne Valglov for Kjøbenhavn. Ja, det er højst rimeligt, at begynder man at røre op ganske i Almindelighed, med stigende Skala for Indkomstskatten i Kjøbenhavn osv., saa kommer man ogsaa ind paa Spørgsmaalet om en ny Valglov for Kjøbenhavn, som vi jo have haft til Behandling her mange Gange, og som det har vist sig, at de to Ting, uagtet de have været i Fællesudvalg, ikke have kunnet komme til Enighed om. Den ærede

Minister taler om, at naar det ikke lykkes det ene Aar, lykkes det maaske det næste Aar. Det glæder mig overordentlig, at den højtærede Indenrigsminister har Haab og Tillid til Ministeriets Evne til at føre saadanne omdebatterede Love igennem. Men der er dog to Ting, de skulle blive enige om, og der kan saamænd godt gaa mange Aar, inden man bliver enig, og i a den Tid skal Kjøbenhavn leve paa sine 2 pCt., gøre Gæld og sælge Aktiver, — som de ikke en Gang have, tror jeg, — drive en ganske forkastelig Finanspolitik, og imidlertid skulle vi leve i den glade Forventning, at det en Gang ad Aare kan lykkes den højtærede Indenrigsminister at sætte en saadan Lov igennem her i Rigsdagen. Det var dette, at der ikke er nogen anden Magt end netop den samlede Rigsdag, der ved at vedtage en ny Lov kan hjælpe Kjøbenhavn i dette Tilfælde —, det var det, jeg udtrykte maaske noget drastisk ved at sige, at den ærede Minister vilde svinebinde Kjøbenhavn. Ja, hvis den ærede Minister virkelig vilde love os her i Kjøbenhavn i hyert Fald Aaret efter at ville skaffe os denne Lov, saa skulde vi endda vente taalmodig, men jeg tror ikke, at den ærede Minister vil driste sig til at give et saadant Løfte, og jeg tror heller ikke, at han vilde kunne holde det. Den ærede Minister henviste til forskellige andre Autoriteter, som med Hensyn til Bevilinger ere bundne til et vist Maksimum. Dertil vil jeg bemærke, at i saadanne Tilfælde gives der dog i Reglen en eller anden Autoritet, f. Eks. Amsraadet eller Indenrigsministeriet, der kan dispensere og tillade at gaa ud over Grænsen. Men her kan man ikke komme ud over denne Grænse af 2 pCt. uden ved en ny af Rigsdagen vedtagen Lov. Desuden er der jo det ved det, at i de Tilfælde, som den højtærede Minister hentydede til, drejer det sig i Reglen om Bagateller og mindre vigtige Afgørelser, men her maa den ærede Minister huske paa, at det drejer sig om den finansielle Styrelse af en Kommune paa $\frac{1}{2}$ Million Mennesker, som allerede har, jeg vil ikke sige misbrugt, men i høj Grad brugt sin Evne til at optage Laan, saaledes at vi snart ere komne op til 100 Mill. Kr.s Gæld for Kjøbenhavn. Der skal man nu ikke sige til en saadan Kommune: Bliv bare ved! Det kan ende med, at vi komme lige saa højt op som den danske Stat med sine 217 Mill. Kr.s Gæld. Før gør det ikke noget, siger man, men der er dog en Forskel imellem selve den danske Stat og Kjøbenhavns Kommune;